

Vse te skrivnostne igrice, polne neke slasti in tudi zmagoslavja, so zdaj znenada zgubile svoj smisel. Kakor da je Brat čeznje napravil križ, Stric pa je vedel, da jih ni mogel kar tako pozabiti. Srečala sta se kakor z odprtimi kartami, oba sta vedela, kakšne adute, ki sta jih nekoč, še predvčerajšnjim, uporabljala proti tretjemu, ima kateri. Zgubili so svojo prikrito moč in veljavo.

Prve dni njunega samostojnega življenja se to razmerje sicer še ni moglo dodobra jasno pokazati. Po hiši, hlevu in kmetiji sta se še vedno premikala pod nekakšnim nezavednim nadzorstvom očetove sence. Tako nezavednim, da sta se kdaj pa kdaj celo ujela, kako spet skušata pripraviti zaroto, potem pa napol osramočena vsak zase trezno ugotovila, da tudi to nima nobenega pomena več. Kakor bi odrezal, je padlo z njiju otroštvo, tisto oskubeno, ki ga je prej le bilo nekaj, z njim pa seveda vse drugo: prikrita slastne igrice, veselje pri tem, ko sta lahko svetu karkoli utajila in obdržala zase.

Stric je bil že po naravi nagnjen k svojevrstnemu suženjstvu in včasih je naravnost užival, ko je lahko služil drugemu v vsem. Tudi bolečine, ki jih je doživljal, so se mu zdele blažilne. Najbrž je bilo v tem nekaj masohističnega, saj si je velikokrat v užaljenosti želel, da bi se tistim, ki so ga kakorkoli prizadeli, maščeval s svojo smrtjo. V takih trenutkih se je zavlekel kam v kot in naravnost užival v mislih, kako si bodo vsi, ki so krivi njegove smrti, iz obupa pulili lase in preklinjali svojo trdosrčnost.

Brat, to mora priznati, mu je skoraj vedno priskočil na pomoč. Žalost je vplivala na njegovo siceršnjo trdost in jo spreminjala v nenavadne nežnosti. Tolažil ga je, kakor je s svojimi okornimi besedami vedel in znal, spominja se celo, da mu je nekoč z umazanim robcem obrisal solze z lica; tudi k sebi ga je stisnil kdaj pa kdaj in se mu skušal približati v njegovi obupanosti; zgodilo se je celo, da ga je nežno pobožal in veliko pozneje si je Stric rekel, da je bilo v tem že nekaj erotičnega.

Pogovori s ptico

1.

Blaga žolta ptica, krivokljuna,
kako nas vidiš z višin?

Drobne temne pike
brez začetkov in brez koncev poti.

Vidiš naše prepolne domove,
kjer kraljujeta kemija in plastika?

Vidim oglate celice iz betona,
pa mi primerjava s čebelami ne sede v glavo.

Slutiš stiske v naših gnezdih?

Slutim živce na vaših obrazih.

Slišiš veselje iz smeha naših otrok?

Slišim, kako ste jih kleli,
 preden so se rodili.
 In če smo dobri, blaga žolta ptica?
 Z višin vidim le maske.

2.

Prihajal je, obrabljen pesniška figura,
 na naš lepi balkon zobat drobtine.
 In bil je ves obrabljen, polomljen
 in tudi naiven golob.
 Drobtine so natrosili otroci
 pa je mislil,
 da smo jih darovali iz dobrote.
 Zameril nam je šele,
 ko smo rekli,
 da bi mu pozdravili zlomljeno nogo.
 Z nekakšnim ciničnim smehom je odletel
 in odtistihmal ga nismo več videli.
 Zdaj moramo drobtine na balkonu pometati.
 Otroci gledajo ptiče
 le še v slabo narisanih knjigah.

3.

Boči se kljun tvoj z diamantom na koncu:
 ko usekaš v led, se rodi stokraka zvezda.
 Usekaš v drevo, zadrhti muževni stržen.
 Z natančnostjo zadnjega radarja meriš:
 zrno med peskom, srce v telesu ti lahek je plen.
 Gledal sem te v ljubezenski igri, prevodnik slasti,
 gledal v lastniškem spopadu, nož mesarski;
 roka težaška, ko vlačiš gradivo za gnezdo,
 materino krilo, ko devlješ mladiče spat.
 Ko tožiš, tožiš zato,
 ker so predolge razdalje,
 ali zato, ker ti ni dana beseda?
 Bog ne daj!

4.

Vejo, kamor sedajo tvoje noge,
 je skusil že marsikdo pred tabo:
 bila je roka, ki je kuštravim otročičem
 držala domačo gugalnico iz verig
 in jih škripaje, a nežno nosila v sanje;

bila je opornik, naročje za žitne ostrvi;
 bila je zadnje, kar je videl obupanec,
 ki se je rešil sveta z domačo vrvjo;
 bila je tudi porodnica prvega sadja.
 Bila je, nazadnje, senčna streha
 za opoldanski počitek.
 Pa menda ne veš, česa vse se oklepajo
 tvoji šilasti kremplji,
 ko med strogim poletom za trenutek počiješ?
 Trda, mila ptica z neba.

Romantika je iz groba vstala

11.

OBREDLI ŽE SMO VSE STEZE IN POTA...

Zasanjane oči so tresle roso z vej,
 podplati so vznemirjali zemljo pod sabo.
 V zadnji koči smo navijali tanko prejo
 in čakali, da jo sonce splete v mehko ogrinjalo.
 Ta hiša ni za nas, smo s smehom rekli,
 pustimo pajkom jo in drobnim črvom.
 Popotnica, ki smo jo v last prevzeli,
 nič dobrega ne obeta: led in kužen zrak.

12.

PONOČI SE SPLAŠIJO KONJI IZ SANJ...

Drobna živalca prileze iz tihega gnezda,
 ni po človeški ne po božji podobi.
 Najraje se motovili krog konjskih kopit,
 saj ve, da bodo jutri delala prašne oblake.
 Kadar ji noga zastane, se postavi v kot
 in si počasi, a zanesljivo grizlja tenke nohte.
 Ko zjutraj skrivnostno odide,
 začutimo v srcih težek nemir.

13.

STOPI PRED OBLIČJE SODNIKA IN TIHO PRIZNAJ.

Da si si življenje zamišljal drugače;
 da si delal, kakor ne stoji v božjih zapovedih;
 da si zamolčeval besede, ki bi lahko odrešile;